

Voor Elias en een ieder die mijn hart bezit.

De roze rouwrand

*Een collectie korte verhalen over de liefde, zwangerschap en
de dood.*

Een roze rouwrand.
Sanitaire seks.
Amsterdam en verder.
Feestje.
Hoe heette hij ook alweer.
Innerlijke rust en hitte.
Als Jezus Judas was.
Maffia Moeders.
De liefde.
Lieve baby van lucht.
Baby loser.
Mijn allerliefste Elias.

Ik was erbij toen je zei
dat het niet zo moest zijn,
de wereld op mijn bed en jouw vergrootglas op mijn brein

ik was erbij toen je zei
donker zal het niet meer worden,
het was de illusie die het licht verstoorde

ik was erbij toen je zei
mijn shirt verwrongen in je zweet,
zelfs het stof op je behang had het niet zo heet

ik was erbij toen je zei
luisteren doe ik niet,
enkel het verlangen naar jouw verdriet

ik was erbij toen je zei
praten kan ik niet

ik was erbij toen je zei
je denkt dat ik besta
maar dat doe ik niet.

Een roze rouwrand.

Apathisch sta ik onder douche, het enige wat ik nog voel is het water dat in mijn nek duwt en mij een ontspannen gevoel geeft. Ik word afgeleid door het zoals altijd zelfde straaltje water dat de verkeerde kant uitspuit. Ik besluit dat lang douchen mijn emotionele executie niet veel zal uitstellen en draai de kraan uit.

Wederom blijf ik verstijfd staan met de handdoek om mijn middel. Natte koude voeten raken de grond en de druppels water uit mijn haren kletteren één voor één op grond. Waar kan ik lezen hoe ik mij vandaag zou moeten gedragen, wat ik aan moet trekken, waar ik mijn handen moet laten, wie ik aan moet kijken? Waar kan ik lezen wat er gebeurt na iemands dood? Waar kan ik lezen hoe ik mijn leven moet invullen zonder mijn vader?

Vanochtend klokslag zeven uur blies mijn vader zijn laatste adem uit en was het zijn nieuwe vrouw die mij direct wakker belde. Ik probeerde verder te rennen en heel hard te vallen, want dat is hoe ik normaal ontwaak uit een slechte droom.

Het bleek echter de realiteit en hoe ik deze ook zag aankomen, kwam hij veel te hard binnen. Ik wilde mijn ogen weer sluiten en ontwaken in mijn ledikantje. Het waren dan mijn vaders stevige armen die tot mij reikten en mij teder optilden. “Heb je lekker geslapen mijn liefste?” Hij pakte mij dan voorzichtig bij mijn middel en legde mijn hoofdje op zijn schouders terwijl hij mij wiegend op zijn favoriete muziek door de kamer bewoog. Nu, vele jaren later was het de stem van zijn nieuwe geliefde die mij krachtig deed ontwaken. Het waren haar woorden die dwars door mij heen brandden, en mij vervolgens lieten beseffen dat ik zijn stevige armen nimmer meer zou voelen. Het heeft allemaal ook zo vreselijk lang geduurd. Vanaf zijn vervelende kuchjes, onophoudelijke prikkelhoesten, het zomaar afvallen en het uren kunnen slapen tot zijn diagnose: longkanker. En hoewel hij zijn leven geen sigaret had aangeraakt, geen slok teveel dronk en gedoseerd zijn groente at, accepteerde hij zijn diagnose barmhartig. Ik wist nog precies hoe hij mij een paar uur na dit alles veranderende nieuws vertelde dat hij de dood met beide armen zou verwelkomen, hij had zijn mooiste moment al beleefd, mij geboren zien worden. Ik slikte mijn tranen weg. Blijkbaar worden alle clichés waar,